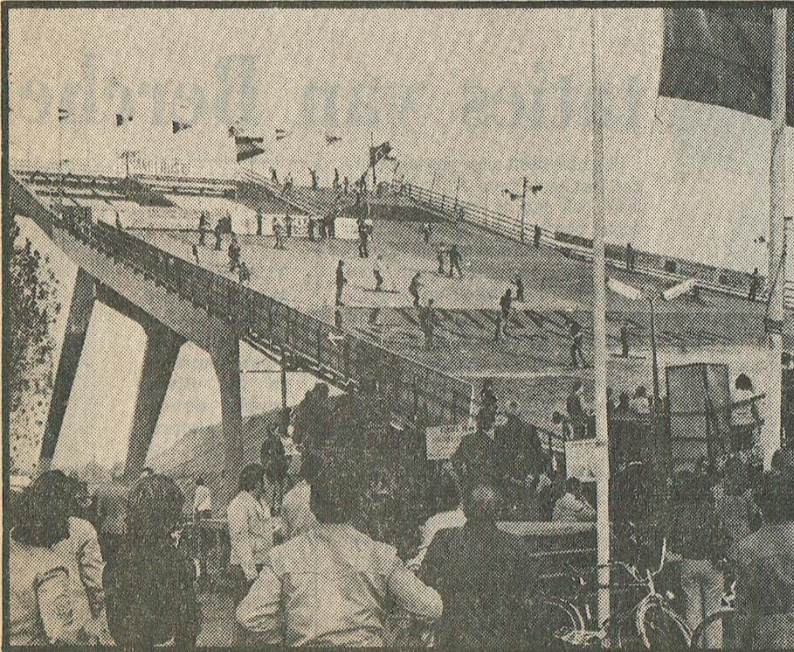

7/12/72

NB —

SKIEN OP 120.000 BORSTELS!

Skiën in Vlaanderen! Het klinkt een beetje ongelooflijk, maar sinds 14 oktober kan het. Want op die dag werd te Deurne bij Antwerpen de grootste Europese kunstsribaan officieel in gebruik genomen: haast drieduizend vierkante meter piste liggen klaar voor de zovende latten van Vlaanderens ski-entoesiastelingen... Initiatiefnemer en grootste zweetleverancier was de skiklub Zondal. Met de rasechte Oostenrijkse skileraar Otto Theimer en de even rasechte Antwerpse klubsekretaris Arthur Stoop op kop werkte heel de klub een jaar lang met man en macht aan de realisatie van dit verbluffende kunstwerk. «Dat de piste zo geweldig rap is klaargekomen,»

zegt Arthur Stoop, zelf werker van het eerste uur, «is omdat wij maar aan één ding dachten: elk uur werken is één uur vroeger skiën!» Heel de boeiende story van deze nieuwste en grootste Vlaamse skipiste leest U deze week van A tot Z, gepeperd en gezouten, in 't lang en in 't breed in **ZIE-MAGAZINE!**

(— Notabene: Voor de voetballiefhebbers drukte ZIE-magazine bovendien de wekelijkse voetbal-kleurenposter. Deze week vindt U Racing White in geuren en kleuren op de middenpagina!)

Zie
MAGAZINE

SG - 2/C/345 - So.

November 72

SKIËN OP 120.000 BORSTELS

«Bakkers, dokwerkers, pompisten, beenhouwers, dokters en zelfs een directeur: iedereen van de club heeft zijn zweet gegeven bij de bouw van deze kunstsbaan,» zegt Arthur Stoop, zelf erg vermoeid van de inspanningen der laatste dagen voor de officiële opening van de piste. «De club heeft niet moeten investeren in de baan, dat deed een p.v.b.a. met wie wij nauw samenwerken en die de piste eigenlijk uitbaat. Maar zij die aan de baan gewerkt hebben, worden vergoed in ski-uren en dat is ons ruim voldoende. Veertig uren werken is veertig uren skiën... Wij hebben de baan met mankracht rechtgezet en door vrouwkracht geschilderd.» De grootste artificiële skipiste van Europa is 92 m lang en 31,5 m breed. Het hoogteverschil bedraagt globaal zo'n 23 meter. Bij het aanleggen van de glijbaan werd er vooral naar gestreefd, door het aanbrengen van diverse oneffenheden en hobbels en bobbels van alle mogelijke formaten, om de natuurlijke hulpmiddelen en moeilijkheidsgraden na te bootsen die men in de grote wintersportcentra in Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk gebruikt voor het aanleren der skibewegingen. Zo zijn er ook diverse hellingen: helemaal bovenaan is de skipiste het steilst met 'n hellingsgraad van 37% (d.w.z. dat men over een afstand van 100 meter 37 meter daalt). Daarnaast zijn er

hellingen van 28% en 32% plus — op het einde van de piste — een tegenhelling, die enerzijds dient als remhelling voor gevorderden die de hele piste afdalen, en anderzijds aangepast als beginnelingenheuvel, waar leerlingen hun eerste voorzichtige stapjes op de skilatten kunnen wagen.

120.000 SCHUURBORSTELS

Hét originele onderdeel — en meteen ook het belangrijkste — zijn natuurlijk de «schuurborstels» die de sneeuw moeten nabootsen. «Ja,» zegt Zondal-sekretaris Arthur Stoop, hoofdschuddend terugdenkend aan de enorme inspanning die door de club geleverd werd om al die borstels op de piste te monteren, «Het zijn er honderd-twintigduizend! Twee seizoenen hebben we gezocht naar de meest geschikte lengte en dikte van de vezels die we voor onze 'ski-borstels' moesten hebben. Overigens, door de lengte van de borstelvezels aan te passen, kunnen we elke sneeuwsoort nabootsen: ijs, wakke, malse sneeuw, normale sneeuw... Zo konden we bepaalde delen van de piste aanpassen aan de omstandigheden. Alles is immers afgestemd op het nabootsen van de realiteit, op het simuleren van een natuurlijke toestand. Elk bergje, elk heuveltje dat we in onze piste hebben ingebouwd, is exact gekonstrueerd zoals degene die we op een na-

Skiën in Vlaanderen! Het klinkt een beetje ongelofelijk, maar sinds 14 oktober kan het. Want op die dag werd te Deurne bij Antwerpen de grootste Europese kunstsbaan officieel in gebruik genomen: haast drieduizend vierkante meter piste liggen klaar voor de zovende latten van Vlaanderens ski-entoesiastelingen... Initiatiefnemer en grootste zweetleverancier was de skiklub Zondal. Met de rasechte Oostenrijkse skileraar Otto Theimer en de even rasechte Antwerpse klubsekretaris Arthur Stoop op kop werkte heel de klub een jaar lang met man en macht aan de realisatie van dit verbluffende kunstwerk. «Dat de piste zo geweldig rap is klaargekomen,» zegt Arthur Stoop, zelf werker van het eerste uur, «is omdat wij maar aan één ding dachten: elk uur werken is één uur vroeger skiën!»

tuurlijk terrein vinden!» En dat sekretaris Stoop wéét heeft van die natuurlijke skitoestanden, zien we aan zijn gebruik en getaand ge-laat. «Ik ben pas op mijn 43 jaar begonnen te skiën,» en sindsdien heeft het mij niet meer losgelaten. Ik spaar elke vrije dag, elk overuur, ik neem shiften over van werkmakkers om driemaal per jaar een skiverlof te kunnen nemen...» Het is dan ook duidelijk dat de leeftijd geen rol speelt in skiklub Zondal, overigens het oudste lid is 61 jaar en het jongste 4 jaar!

CAFE ONDER DE PISTE

De skipiste van Deurne mag dan wel een kunstmatige baan zijn, zij heeft iets wat geen enkele Oostenrijkse skipiste heeft: een café onder de glijbaan! Wanneer de leerlingen en de trainers moe-geskied zijn op de Deurnese pisten, kunnen zij hun toevlucht zoeken in het gezellige, Tirols aandoend klub-lokaal onder de piste waarop zij hun inspanningen geleverd hebben. Overigens blijf je in ski-fee in het café onder de piste: er wordt haast over niets anders dan over ski gepraat! Bovendien bevindt zich in de ruimte naast het klub-lokaal al het skiërmateriaal: honderden paren ski's, skischoenen, stokken, alles netjes gerangschikt: een indrukwekkend gelid van skibenodigheden. Al deze uitrustingsstukken kunnen overigens door de leden gehuurd worden:

skiklub Zondal heeft ervoor gezorgd dat, evenmin als de leeftijd, de financiële mogelijkheden van de leden een beperking op de skilust zou zijn! «Inderdaad,» affirmeert Arthur Stoop, «Neem nu de skikampen die wij in de winter organiseren: veertien dagen voor 5.000 fr.! Waar vind je dat? En alles is daarin begrepen — bij ons hoeft je helemaal niet rijk te zijn om te kunnen skiën!» Ook bestuurslid en redakteur van 't klubblad Mr. Ketelaers, valt nu entoesiast bij dat «demokratizing van het skiën één der eerste doelstellingen van de klub is.»

SKILIFT MET VERSNELLINGSBAK

Het entoesiasme en het dynamisme van bestuur en leden van Zondal kent geen grenzen: niet alleen zorgden zij zelf voor de perfecte afwerking van hun piste, zij gingen zelfs zo ver eigenhandig een skilift te bouwen. «Dat heeft anders heel wat voeten in de aarde gehad,» verzucht sekretaris Stoop. «Die lift vonden wij een noodzaak, om het allemaal nog wat echter te maken en om telkens die vermoeiende klim naar het beginpunt van de piste te vermijden. Maar omdat er ook dat ogenblik geen geld was voor een echte skilift, hebben we er zelf een ineengeknutseld. Met onderdelen van oude auto's en vrachtwagens, met de brug en de gangwissel van een kamion, met

een motor van 5 pk en duizend en één onderdelen die we links en rechts gingen zoeken, hebben we ons eigen model skilift klaar gekregen! Alleen met het aanpik-systeem hebben we lange tijd moeilijkheden gehad, maar ook dat is nu opgelost.»

Overigens zijn al die beslomeringen al lang vergeten: er is nu zelfs een tweede, «echte» skilift bijgekomen. «Een skilift zoals ze er een hebben in 80% van de wintersportstations,» zegt Arthur Stoop met rechtmatige trots. Kortom, de bouw van de Deurnese skipeste werd met absolute grondigheid aangepakt en uitgewerkt! De totale kosten van het bouwwerk bedragen zo'n 7 miljoen frank. «Aan materiaal alléén,» vult Arthur vlug aan, «want de werkuren werden praktisch allemaal door onze leden gepresteerd.»

En het is nog lang niet gedaan: een deel van de piste moet nog met borstels bezet worden, maar daarvoor moet er eerst nog wat geld in het laatje komen... Ook moeten af en toe de borstels vervangen worden: na vijf jaar normaal gebruik zijn de vezels nog altijd even doelmatig, maar het hout waarin ze gevat zijn, hoewel geïmpregneerd met een speciaal beschermend produkt, begeeft na die tijd.

GROENE ZEEP

Nieuwsgierig naar het juiste effect van die eindeloze rijen borstels, vroegen wij aan hoofd-monitor en professioneel skileraar Otto Theimer in hoeverre die borstels voor de skiër het gevoel geven van echte sneeuw. «Wel, helemaal hetzelfde is het niet,» geeft de gebruinde Oostenrijker toe, «maar het benadert héél sterk de werkelijkheid. De resultaten die wij met onze leerlingen behaald hebben, zijn ronduit sensationeel! Af en toe moeten wij de vezels natuurlijk 'n handje toesteken met wat groene zeep: als de zon te hard schijnt of de wind te droog is, worden de vezels stug en wat groene zeep maakt de baan dan weer net zo glad als nodig is. Bij vochtig weer is de baan ook veel 'sneller'. Bij

droog weer kan je de piste vergelijken met «zware sneeuw», wat dan ook weer een nuttige ervaring méér betekent voor de leerling.»

Dit herinnert Arthur Stoop aan zijn eigen leerjaren, want hij voegt hieraan toe dat hij zelf nooit tot skiën gekomen zou zijn als hij ooit rechtstreeks in de sneeuw had gemoeten. «Na 12 lessen hier op de piste,» zegt hij, «ben je eigenlijk al rijp voor een eerste poging in de sneeuw en ik kan het weten, want zo is het mij vergaan. We zaten toen nog op de — kleinere — skipeste van 's Gravenwezel en ik heb toen inderdaad na een dozijn lessen mijn eerste Oostenrijkse berg 'genomen'!»

VALLEN EN OPSTAAN

Skiën kun je alleen leren met vallen en opstaan. Maar dat vallen 'valt' nogal mee in Deurne: op de beginnelingenheuvel zagen wij enkele leerlingen aan het werk onder leiding van een monitor. Eerst worden, stilstaande, de nodige skibewegingen aangeleerd en ingestudeerd. Dan worden de spieren soepel gemaakt en de eerste voorzichtige metertjes gegleden op 'n zwakke helling. «Wij beschikken over 8 bewaarde monitors,» vermeldt Arthur Stoop. «Toen we zo'n 2 à 3 jaar geleden nood kregen aan enkele goede monitors, werden acht man uitgezocht om 'n zomerkursus te volgen. Er waren in totaal twintig inschrijvingen en daarvan zijn alleen onze acht geslaagd! Op die zomerkursussen, door het BLOSO erkend, word je wegwijsgemaakt in berg-, weer- en klimaatkunde, in lawineweer, bewegingsleer, skitechniek enzomeer. Aan het hoofd van onze monitors staat Otto Theimer, een «Staatlich Geprüfte» — Staatsgediplomeerde — van de Oostenrijkse Skibond. Hij is overigens de éنية in ons land die de nieuwe Oostenrijkse skimetode onderwijst!»

MET PLEZIER NAAR BENEDEN

«Indertijd wilde iedereen skiën zoals wereldkampioen Toni Sailer,» zegt Otto Theimer, in zijn zangerig

en gemakkelijk verstaanbaar Duits. «Later kwam dan weer Jean-Claude Killy uitpakken met een heel andere stijl en toen werd dat weer de mode. Het is begrijpelijk: iedereen wil per se skiën zoals de grote kampioenen dat doen. Als skileraar heb ik me vijfmaal aan nieuwe skitechnieken moeten aanpassen, vijfmaal heb ik mezelf moeten omscholen... Het is nu eenmaal het kompetitieskiën dat bepaalt hoe er moet geschied worden. De nieuwste skimetode vind ik persoonlijk de beste en de natuurlijkste methode die ik ooit aangeleerd heb. Om het even welke vroegere techniek bestond hoofdzakelijk uit opgelegde, onnatuurlijke rompbewegingen. Nù is het doel letterlijk: 'iedereen met plezier van boven naar beneden laten glijden'. De opgelegde discipline is voorbijgestreefd: een skimonitor moet nu denken, moet zich aanpassen aan de leerling en met zijn eigen ervaring aanvoelen op welke manier de leerling best het skiën leert. Ik vind het een zeer boeiende methode; nooit heb ik met zoveel plezier de skitechniek aan mijn leerlingen aangeleerd!»

Otto Theimer is 'n uitermate charmant man, de rustige vriendelijkheid waarmee hij uitleg geeft, de kalmte en de gemoedelijkheid van zijn optreden, maken van hem een gedroomd leraar. Zelden hebben wij iemand zo geduldig en zo vriendelijk 'les' weten geven! Dat hij nu als skileraar zijn lot definitief aan dat van de Deurnese skiklub heeft verbonden, is één der grote aantrekkingspolen van die klub. Wie bij Otto Theimer in de leer geweest is mag met een gerust hart de Oostenrijkse bergen op...

ALLEMAN MAG ERBIJ!

Skiklub Zondal is geen select gezelschap: alleman mag erbij. Stoop en Theimer zijn mannen van «Hoe meer zielen, hoe meer vreugd». De klub telt thans 620 leden. «Maar er is nog plaats genoeg op de piste,» verzekert Arthur Stoop... De nadruk wordt wel gelegd op de jeugd: er zijn drie jeugduren per week en de toegang tot de piste, anders óók al goedkoop, wordt

dan zo mogelijk nóg wat goedkoper. De jeugdkursussen zijn voornamelijk gericht op de competitie: elke maand is er een wedstrijd, waarbij per reeks een wisselbeker wordt uitgereikt. Deze competitie loopt over een heel jaar.

«Van kampioenschappen gesproken,» zegt Arthur Stoop, «Zondal heeft al twee kampioenen in eigen gelederen: Marleen Van Cauter, Belgisch kampioene slalom en Patrick Nuyens, nationaal kampioen bij de miniemen.» Dat Zondal over heel wat troeven beschikt is onderhand wel duidelijk geworden. Zelfs voor ervaren skiërs blijft de kunstpiste een interessante mogelijkheid: vóór ze naar één of ander wintersportcentrum vertrekken, komen ze in Deurne de spieren wat loswerken, hun techniek oprispen of in groep aan specifieke skigymnastiek doen. Zo gaan er van de kostbare dagen in Oostenrijk géén verloren aan aklimatisering. Voor beginnelingen is het nèt zo: in Oostenrijk worden zij bij de massale winter-toeloop als ééntje van de zovelen afgehandeld. Of ze krijgen gelegenheidsmonitoren of studenten voor hun opleiding toegewezen. In Deurne kunnen ze er kalmjesaan hun tijd aan geven, worden ze persoonlijk door een monitor gevolgd en gevormd, kunnen ze de echte sneeuw met een heel wat groter zelfvertrouwen tegemoet zien...

«Het beste bewijs,» zeggen Arthur Stoop en Otto Theimer haast in koor: «verleden jaar zijn we met in totaal zo'n 300 mensen op de verschillende skikampen geweest en daarbij hebben we maar één enkel ongeval genoteerd: de beenbreuk van een kampieman! En dat terwijl de statistieken van de verzekeringen 10% opgeven als jaarlijkse ongevallenbalans van het skiseizoen! Voor de mensen die eerst op onze kunstpiste oefend hebben, is de ongevalsmogelijkheid sterk gereduceerd: zij hebben de juiste bewegingen al in het lijf!»

Wat wil je nog meer?, zeggen wij, en binden onze ski's aan — geef ons maar borstels!

karlo zobell

